



# INVISIBLE

UN CONTE DE DAVID SOLÉ I ORTÍNEZ

*Sí, l'home és el fi de si mateix.  
I és el seu fi. Si vol ser alguna cosa,  
ha de ser-ho en aquesta vida.  
Ara, ho sé prou.*

ALBERT CAMUS

## I. PRIMER DIUMENGE

09.00

Esmorzo sol a la taula del menjador —l'aroma del cafè s'ha expandit per tot el pis—, esmorzo sol i mirant a la finestra. És a través d'ella per on els primers rajos de sol allarguen les ombres de tots els objectes de sobre la taula —l'ombra de la tassa és, fins i tot, més allargassada que la mateixa tassa—. La cullera també té la seva pròpia ombra. Potser és perquè els objectes poden tenir un costat fosc, com la meua ombra, que es camufla lleugerament amb la de la cadira. No vull pensar en costats foscos ni clars. El dia tot just comença i desconec el motiu de la remor que s'ha instal·lat al bell centre del meu estómac. Sento sorolls a la part posterior del pis, Clara s'està levant. No, no ho vull. Desitjo que aquest moment de solitud no es trenqui ara mateix. Però ja és massa tard i escolto les seves passes aprimades com les primeres ombres fent-se cada cop més marcades. Ja quasi és aquí, però abans s'aturarà al tocadiscos i posarà música. Queda poc. Una mica menys. Menys. *Pink Floyd*, ho sospitava.

Apareix amb pijama. Em mira i em somriu tímidament.

Crec que avui m'he llevat erròniament. Encara tenia son quan era al llit. I doncs, per què m'he aixecat? Fa falta un motiu per llevar-se cada matí? Miro Clara i la trobo xiulant al ritme de la música mentre aboca cacau dins una tassa. Quin és el seu motiu? Més de tres anys compartint llit nit rere nit i encara ara tinc la sensació de no conèixer-la suficient. La botiga de discos, diria que aquest podria ben ser un bon motiu perquè Clara es llevi cada matí. Almenys ella té una passió i la viu plenament. Des que la va obrir, tot han estat pèrdues, però això no sembla importar-li, és el seu desig.

No acostumo a sentir-me així tan d'hora al matí. Falta poc perquè arribin les preguntes i no sé com les evitaré aquest cop, intento buscar conversa amb Clara però no sé què dir. No desitjo aquesta sensació de bon matí, però sé que no la podré negar. Ja arriben, les preguntes:

Qui sóc? Albert. Aquesta és l'etiqueta del meu cos. 27 és el nombre que designa el temps que porto viu a la terra. No sóc més que això, una etiqueta i un número, quasi pitjor que un producte en venda. Crec que, de totes les preguntes, aquesta és sempre la que em fa més mal, perquè se'n deriven un munt d'altres. Per què no puc ser un altre? Tot és tan estrany que no trobo el sentit de l'existència per enlloc. Sento que vull escapar-me d'aquí, però no sé ni com ni on. Estic condemnat a una presó a l'aire lliure.

Crec que m'ofego, necessito sortir al carrer i caminar.

11.00

Camino fins al passeig marítim. Està ple de gent i això em fa sentir encara més sol. M'adono que potser només estic buit de passions, però tampoc no en vull crear. Les passions han de sortir soles, no es poden obligar, no tindrien sentit aleshores. Acluco els ulls breument. Noto l'escalfor del sol que m'ofega i m'aixafa la samarreta contra el pit. Demà dilluns, i tot tornarà a ser el mateix. Només de pensar-hi, m'adono que no puc viure l'avui plenament.

M'assec en un banc i allargo la mirada al mar. Hi ha vaixells blancs al port amb les veles alçades. En l'horitzó veig la silueta fina d'una noia de cabells castanys que s'apropa, té la pell morena i, ara que quasi la tinc davant, li puc ben veure uns ulls verds. És atractiva... però no vull obligar passions. Dissimulo, miro el rellotge. Giro la cara, i, de cop, és ella qui em parla:

—Albert?

La miro. M'esforço a relacionar la seva cara, a ubicar-la en el passat, però és inútil, aquella expressió té sabor de primera vegada. Li pregunto si ens coneixem i em diu que sí. Quan parla quasi no em mira als ulls. M'explica que vam fer alguna classe junts a la universitat. Sembla que la meua cara delata que no la recordo i em diu que és normal, que havíem parlat pocs cops. S'asseu i li pregunto el nom.

—Laura.

Per uns moments no sento la remor de la gent passant rere nostre. Per uns instants s'aturen les preguntes. Estic calmat, tranquil. Les gavines en el cel, el vaivé de les onades, el silenci en el meu interior. Em parla d'ella, diu que va haver d'estudiar magisteri perquè no va trobar cap feina que li agradés després de cursar història de l'art. Em pregunta per mi, per si vaig tenir més sort. Ho nego amb el cap, ni la secretaria on treballa pertany a cap museu. Després em diu que viu en un pis compartit amb dues noies més que estudien i treballen, que se sent lliure, perquè assegura que ho és, que té temps per fer el que vol quan vol i que els pocs diners que guanya els estalvia i els inverteix en pintures. Diu que té una col·lecció immensa de quadres fets per ella, que guarda en un vell estudi on el seu pare solia treballar.

Miro, de reüll, el rellotge del meu canell.

12.00

Al nostre davant es dibuixa el mar. Si miro en la distància no en distingeixo el moviment. És allà on el mar es presenta sòlid. Laura ha deixat de parlar, sembla que ella també mira al seu entorn. Què deu pensar? No ho puc saber, els pensaments són la major mostra d'individualisme.

Gira la testa delicadament, la inclina. La seva nineta inquieta es paralitza uns instants, sembla que vol parlar de nou. Obre la boca i em diu que les tardes dels caps de setmana treballa en un bar anomenat *Gusto*, a la plaça del Sortidor, als peus de Montjuïc. Em diu que hi passi una tarda, però no sé si ho diu bromejant. He après que a vegades és difícil diferenciar els límits de les coses.

Passa més estona i ella ha fumat una cigarreta. Crec que hauria de tornar a casa perquè m'estic començant a sentir incòmode. Torno a sentir-me bastant absurd enmig de la multitud i enfront d'ella. Penso que marxaré i penso en Clara. Clara deu ser a casa, segurament remenant vinils vells amb l'esperança de descobrir una cançó nova que la faci vibrar com quan era jove. Amb una mica de sort em dirà d'anar al cinema i, amb una mica més de sort, en tindrè ganes. Què em passa amb Clara? ¿Estan totes les relacions humanes destinades al fracàs? ¿És que la societat ens empeny a un estat invàlid i monòton? Molts dies penso que la meua vida és un llibre ja escrit i compartit per molts altres. En el fons, tots vivim sobre el mateix terra. No, la vida no pot ser única.

He de marxar perquè m'adono que tornen les preguntes i una remor s'instal·la de nou al meu estómac.

—Marxo.

Laura hi assenteix. Li dic que si mai em deixo caure per Montjuïc passaré a veure-la pel bar. Laura somriu breument. Em giro i marxo.

13.50

Entro a casa. Clara en el sofà, perduda entre discos vells. La meua presència sembla invisible. Ara s'aixeca i passa pel meu davant, m'acaricia la panxa amb un delicat moviment de mà. Continua caminant fins a la cuina. Des d'allà, sento que em diu:

—Aquesta tarda podem anar al cinema.

23.00

S'acaba un dia, aquesta és la realitat. Els objectes s'han quedat sense ombres, ja no hi ha sol, i la llum de la lluna que travessa la finestra és tan dèbil que no pot ser capaç d'ombrejar allò inanimat. Clara ja dorm al meu costat, sento com respira profundament, segurament deu estar somiant alguna cosa agradable, abans l'he vist somriure tímidament. Em sento sol en aquest llit i m'hi sentiré sol demà al matí quan em llevi. No puc enfrontar-me al món, els objectes són superiors a la humanitat. Però ells, almenys, ens sobreviuran. Un dia deixaré de fer ombra.

Tanco els ulls però sé que avui no agafaré el son fins ben entrada la matinada.

## II. SEGON DIUMENGE

10.00

Em llevo i noto fred als peus, els tinc fora dels llençols. Palpo amb la mà l'altre costat del llit, Clara ja no hi és. Ara recordo que havia dit que s'estaria tot el dia fora, en una caminada popular a Cervera.

Esmorzo sol a la cuina, sense música. Em fixo, novament, en la mateixa ombra de la tassa, la mateixa ombra que produeix la cullera, l'ombra de la cadira i la meva.

Avui dinaré fora, a la tarda vull veure el mar.

12.00

Aparco el cotxe als peus de Montjuïc. He decidit dinar al bar on Laura és cambrera. Per què? No ho sé. No sé si sempre hi ha d'haver un motiu. M'esforço per defugir les preguntes, crec que ja arriben.

Veig, al final del carrer, el *Gusto*. M'assec en una de les taules exteriors. Apareix Laura i quan s'adona de la meva presència sembla posar-se nerviosa. Em saluda de lluny, fredament, i aleshores penso que potser m'estic equivocant, que no m'hauria d'estar en aquest lloc en aquest moment. Laura serveix una taula, dues copes de *Martini* blanc i entra novament dins el bar.

Després se m'apropa, i en veu baixa, molt nerviosa, em diu:

—Queda't aquí quiet fins que acabi de treballar. Una hora, només una hora. No et moguis, val? Després t'ho explico tot, que ara no puc... ara no puc...

13.30

Ja ha passat més d'una hora, he matat el temps, com si me'n sobrés... I ara, vestida amb una samarreta verda, travessa la porta de vidre del bar i, amb un lleuger moviment de cap, em fa entendre que m'està esperant i que hi vagi ràpid.

M'aixeco i m'hi acosto:

—Vine, acompanya'm a l'estudi i t'ho explico.

M'agafa pel braç i m'obliga a seguir-la. Noto el contacte dels seus dits en el meu canell, té les mans fines i fredes. Sento la seva pell en la meva pell. Baixem un carrer, girem a la dreta, deixem enrere una font, ara cap a l'esquerra i s'atura davant una porta de fusta blava. Laura obre la porta, pugem unes escales de cargol, obre una altra porta i es dibuixa davant meu un estudi banyat de colors turqueses, verds intensos, liles, i farcit de flors pintades a les parets que creixen fins al mateix sostre. Però m'adono que el millor no és l'harmonia que es crea entre la multitud de colors, ni el joc amb els ulls i els cabells de Laura. El millor és la llum exterior que entra gràcies a una finestra enorme situada en un dels costats del menjador.

—Seu, aquí mateix —diu assenyalant un sofà.

—Laura... —però ella fa com si no em sentís, es mou per la cuina. Prepara cafè.

—L'he vist, era alt, molt alt, i duia una barba retallada —diu alçant la veu.

—Qui, Laura? Qui has vist?

—... S'ho ha begut tot en pocs minuts i ha marxat sense pagar —va fent pauses en la seva parla.

—Però no és tan greu...

—Si no és això! —i s'alça—. Espera —obre la porta que condueix al lavabo i en treu un maletí marró. —Mira —s'acosta i s'asseu al terra, amb les cames encreuades i amb el maletí als genolls.

Lentament Laura deixa veure'n l'interior i no sé com reaccionar. El maletí està carregat de diners, bitllets de dos-cents euros lligats per cintes blanques, un munt. A simple vista resulta impossible desxifrar la quantitat de bitllets que el maletí conté, però el valor del seu interior sembla enorme.

—No els he comptat, no he volgut tocar res —diu Laura, rapidíssim.

—Algú s'ha deixat aquest maletí, doncs?

—Exacte, en la mateixa taula on t'has assegut tu més tard.

—I ha tornat a buscar-lo?

—És clar, al cap de cinc minuts. Temps just perquè jo l'hagués agafat i, morta de curiositat, l'obris i em quedés perplexa en descobrir-ne el contingut. Temps just per pujar corrent les escales fins al meu estudi i amagar-lo al costat de la pica.

—I què li has dit?

—Que allà ningú no havia vist res, i que si estava segur que el maletí se l'havia deixat en el nostre bar, el més probable era que un vianant que hagués passat per allà l'hagués agafat —Laura parla tan ràpid que enganxa les paraules, tot ometent les darreres vocals.

M'alço, crec estar marejat: el cap no para de donar-me voltes. Al davant, Laura ajaguda al terra amb tots els diners sobre les seves cuixes. La miro bé: es passa la mà entre els cabells ondulats, s'acaricia el clatell, té la mirada paralizada als seus peus. Està nerviosa, és normal, jo també m'hi estic posant. Necessito aire. M'apropo a la finestra, l'obro. L'aire entra molt suaument, quasi no es nota, però hi és.

Laura em mira i parla:

—Què hem de fer amb tot això Albert...?

—Primer de tot, esbrinar quants diners hi ha aquí.

14.45

—90.000 euros.

—Són molts diners, Albert.

Prou que ho sé. Són molts diners per trobar d'un dia per l'altre. Miro Laura. — Què he de fer? Els seus ulls espurnegen amb la llum que entra per la gran finestra de l'estudi. Li miro la nineta —aquest verd és intens— i fa moviments delicats i ràpids en totes direccions. De cop deixa caure la mirada, una lleugera llàgrima llisca per la seva galta. Crec que estic tan confús com ella, potser fins i tot més. M'entra la por davant de tot allò, penso que vull marxar, deixar Laura i els diners, deixar-ho tot. Però, al mateix temps, una força invisible em lliga a quedar-me quiet al seu davant, a mirar com s'eixuga la llàgrima prima amb les puntes dels dits.

Li passo la mà rere els cabells. Tanca els ulls i gira suaument la testa: la meva mà s'atura en la seva galta. Alça tendrament les espatlles per retenir la meva mà allà on és. Amb l'altra mà s'apropa a mi i la deixa innocentment sobre el meu genoll. Els cabells li cobreixen el rostre. Ara la meva mà recorre la seva esquena, de dalt a baix. L'acaricio uns moments.

En certa manera m'adono que no sóc del tot conscient del que estic fent. Ella alça el seu mentó i apropa els seus llavis als meus, ens besem. Tanco els ulls i la imagino tal i com està: mig estirada sobre meu, amb el cap en la meva espatlla, amb la meva mà en la seva esquena, amb la cara alçada, amb els nostres llavis junts.

Separem les nostres cares. Em mira:

—Des que et vaig veure que en tenia moltes ganes —li tremola la veu.

Fem l'amor al sofà.

17.45

Surto novament al carrer. La meva ombra comença a escurçar-se. Hem parlat dels diners i de què fer-ne. Ella diu que vol marxar d'aquí, que necessita començar una nova vida en un nou lloc. M'ha dit que marxi amb ella, ha parlat de França. Diu que és l'oportunitat perfecta de trencar amb tota aquesta rutina opriment. Ha parlat de tot això com si es tractés d'un tema fàcil, d'una decisió senzilla, i en part l'entenc, ella té molt menys a perdre-hi que jo: ella té moltes menys coses que la retinguin aquí.

Camino pel carrer i el sol em pica als ulls. Aprimo la mirada i penso en com enfocar la meva vida. Laura m'ha dit que em deixava una setmana justa per decidir-me, m'ha dit que si acceptava la seva proposta que em presentés al seu estudi el diumenge següent abans del migdia. Laura ha dit que, si no era allí abans de les 12, marxaria sense mi, que entendria que el meu present està ja massa lligat al meu futur.

No sé què fer, m'he limitat a assentir-hi, però no he assegurat res. Vull pensar abans que em torni a arribar el mareig, la remor al bell mig de l'estómac, necessito meditar i enfocar les coses amb la ment freda.

Agafó el cotxe i accelero amb les finestres abaixades. Una tarda de diumenge que ja s'acaba, i reconec que seré inútil fins al final del dia. Avui millor no parlar gaire amb Clara.

20.00

Sento com la porta de casa s'obre, em trobo estirat al sofà, crec que m'hi he adormit. Escolto com les claus piquen al cendrer, s'obren els llums. Apareix la silueta de Clara per la porta de vidre del menjador. Em passo la mà per la cara, badallo.

I de cop ja és allà, dempeus, quieta. Em mira, em parla:

—Aquest matí he estat a Cervera amb la Núria.

—La Núria?

—Sí... Ja t'ho vaig dir —segurament que sí que me'n va parlar, però no ho recordo—. La Núria dóna per fet que sé qui és.

—I com ha anat? —parlo després d'un silenci, només allargo la conversa, no vull tenir-la allà als peus callada. Si segueix així, encendré el televisor.

—Doncs molt bé, he comprat uns vinils que feia temps que buscava. Estaven bé de preu, alguns me'ls quedaré, els altres crec que els puc revendre més cars a la botiga.

—Ben fet —sentencio.

Silenci. Silenci. Allargo la mà per agafar el comandament a distància, vull encendre el televisor.

—Espera —em diu. Diu que esperi. La miro tot mantenint el braç estirat. —T'he d'explicar una cosa —parla seriosa.

—Què? —retiro el braç.

—Estic embarassada.

Silenci de nou, diferent, però silenci. El cap em dóna voltes, no vull entendre les darreres paraules de Clara. Esbufego, tot es complica.

### III. TERCER DIUMENGE

08.00

Avui és un nou dia i tinc l'oportunitat de deixar-ho tot, d'oblidar-me del meu present per lliurar el meu futur al destí. És senzill, també cruel, però fàcil. Em podria llevar silenciosament, fer una maleta amb rapidesa, omplir-la de trastos inútils i presentar-me a l'estudi de Laura abans de les dotze d'aquest mateix migdia. Amb una mica de sort, tot podria sortir bé.

Em giro, miro de cua d'ull Clara al llit. Té les mans sota el coixí i els cabells remoguts per tot el rostre. Ressegueixo el seu cos amb la mirada: en aquella panxa hi ha un nen. Un nen, meu i seu. Un fill. Miro Clara i només veig aquell futur nen que es cargolarà en la seva panxa.

08.20

M'aixeco. Obro l'armari i n'extrec la maleta. L'omple amb tot allò que trobo, mitjons, pantalons, samarretes, pijames, de tot.

Vaig a la cuina, esmorzo llet amb galetes. La cullera dibuixa l'ombra sobre la taula. La tassa també té la seva figura en forma d'ombra fosca. Miro el que em rodeja: tot ombreja, els armaris, el pom de la nevera, el gerro de ceràmica d'Indoxina.

Deixo de menjar, no tinc gana.

08.45

M'apropro a Clara, està amb els ulls tancats enduta per un somni calmat. Li beso la galta, li acaricio el cabell, la miro. La miro més. La miro llarga estona. Tanco els ulls i gravo, en la memòria, aquesta imatge. No sé quan la tornaré a veure.

Surto de l'habitació d'esquena, tot mantenint la mirada. Davant la porta d'entrada del pis m'espera la maleta. L'agafo, inspiro, marxo. Deixo enrere la meva llar, el meu llit, el meu sofà, la meva Clara, el meu fill.

No em vull sentir culpable, però inevitablement, mentre baixo les escales del pis, imagino Clara despertant-se, palpant amb la mà descoberta el costat dret del seu ampli llit. La imagino alçant-se, descobrint que falta el meu raspall de dents al lloc de sempre, descobrint, també, una tassa mig plena a la cuina. La imagino buscant-me pel pis, quedant-se bocabadada en trobar-se amb l'armari remogut, sobresaltant-se i, segurament, plorant. La imagino i no puc evitar que sigui a mi a qui caiguin unes primes llàgrimes per les galtes. No vull sentir-me culpable, malgrat saber que en sóc.



10.00

Aparco al cotxe, però no en surto. Em sento perdut i crec que em comença a arribar una onada de mareig. Dos camins que es dibuixen al meu davant i m'adono que són dues aventures —en forma de passions— totalment diferents, quasi oposades. Crec que no estic gens segur de ser on sóc. M'ataquen els dubtes. Miro al meu costat, als peus del seient hi ha la maleta plena de roba. Què estic fent? No puc pretendre canviar la meua vida d'aquesta manera... Qui és Laura? Ni la recordava, fa tres setmanes no era ningú en la meua vida i avui és tota una «oportunitat». No, això no encaixa.

11.00

He parat a fer un cafè a l'últim bar del barri. El sol entra pel finestral que ocupa tot un costat del local. El sol entra i causa ombres en tots els objectes. Remeno, amb la cullera, el sucre que queda al final de la tassa. L'ombra de la cullera s'allarga i s'uneix amb l'ombra de la meua mà.

Respiro calmadament. Penso pausadament. Els objectes no tenen costat fosc, no són més que ombres. La humanitat és superior a allò inanimat, en el fons nosaltres en som els creadors. Ho començo a veure tot més clar: una vida i m'ho jugo tot en aquest present —l'aroma del cafè és exquisida—. No hi ha res perdut...

Tot comença sota els meus peus, cada camí, sóc responsable dels meus actes. Sóc conscient dels meus actes. Sóc lliure. He estat, sóc i seré. Noto els batecs del cor accelerant-se. Em sento viu, molt viu. Feia temps que desitjava aquest moment. M'enamoro, de mi. M'agrado. Tot és real.

Surto al carrer. L'aire corre entre els meus llargs dits i em trobo sota un cel clar i blau. Em passejo pels voltants, m'agraden els colors d'aquest barri, i trobo una petita plaça amb una bella font al centre. Per sobre d'ella volen baixos alguns ocells. No hi ha gaire gent, però des de la distància distingeixo una mare amb el seu fill, dempeus a prop d'un banc. El nen sembla assenyalar alguna cosa a la mare. Ella li acaricia el cap i li dóna un copet gentil i calorós que li fa reprendre la marxa. El nen li agafa la mà, amb un moviment ràpid, mecànic i inconscient. Els veig desaparèixer i penso que ha estat una imatge realment bella.

I de cop em dic que estic bé, que em sento bé. El cos no em pesa, els braços són lleugers, els alço, els moc i remoc. No em trobo marejat, el cap està quiet. Em noto el cor bategant a un ritme normal i m'adono que respiro calmadament. Tot està al seu lloc, tot té la seva lògica. La panxa no està remoguda, ni tant sols em balancejo en caminar. No em pregunto res, no hi ha cap dubte que assalti la meua ment. Em noto fort, carregat d'energia sota un sol immens. Estic bé, i sí, potser fins i tot em crec feliç.

13.15

Tinc les claus a la mà i estic immòbil al replà de davant la porta del meu pis. La llum de l'escala s'ha apagat (però m'hi veig igualment). Allargo el braç i quan em dispo a entrar rebo un missatge al mòbil, és de Laura: «Suposo que no vindràs, el teu present té massa força. Bé, igualment tots aquells bitllets han resultat ser falsos.»

Somric en llegir-lo, crec que el missatge em tranquil·litza, té gust de victòria indirecta. Obro la porta de casa. Al final, potser ha estat tot més fàcil del que imaginava. No contestaré el missatge, no vull saber res més de Laura.

Entro a l'interior del pis i sento l'olor de casa meva en cada inspiració. A dins m'espera Clara, la meva llar, la meva vida, el meu fill. Escolto sorolls des de la sala d'estar, m'hi apropo.

Veig Clara mig estirada al sofà amb tot de vinils al seu voltant. Els agafa, els gira, en llegeix les cançons. En notar la meva presència es gira, em mira directament als ulls, i tot somrient em diu que vol anar a dinar a fora. Hi assenteixo, en tinc ganes. Continua remenant discos antics, no és més que un perfecte diumenge més en la seva perfecta vida. Clara sap viure, mai no n'havia estat tan convençut.

I malgrat tot, no sabrà mai tot el que m'ha passat pel cap, l'envejo. Té els cabells rere les orelles, mou les mans, s'aixeca per posar un disc, és dels *Rollings*, torna al sofà i continua mirant els vinils tot seguint, amb el peu, el ritme de les cançons.

Crec que no sap gaire de mi, no sap ni que aquest matí he fet una maleta per marxar d'aquest mateix pis, però, m'adono que potser jo tampoc no sé tant d'ella com em penso. Tot un món per descobrir al meu davant. Avanço una passa, alça lleugerament la mirada, continua somrient. És bellíssima. La seva silueta, delicada, el seu rostre finíssim, aquelles galtes carmesines. Està perfecta: una llum tènue escolant-se per la finestra il·lumina els seus braços, continua somrient. M'hi apropo i m'assec als peus del sofà de pell, li toco suaument la cama:

—Podríem anar al cinema avui —li dic.

—Em sembla bé —i somriu.

Somriu i la miro, no puc parar de fer-ho. La miro entre els vinils i penso que l'estimo com mai.

**DAVID SOLER I ORTÍNEZ** (Igualada, 1987). Llicenciat en Filologia Anglesa i especialitzat en literatura per la UAB. Ha estat guardonat en diversos premis literaris, entre els quals destaca el premi Ciutat d'Igualada de Creació Artística *Josep Còdol* 2008. Actualment és col·laborador del setmanari *La Veu de l'Anoia*.